

Jézus és Petőfi

Lehet, hogy a címben szereplő két név: **Jézus és Petőfi** egymás mellé állítása első látásra, talán meglepőnek tűnik. „Hogy kerül a csizma az asztalra?” – gondolhatják. Én is így voltam vele, amikor arra kellett rádöbbenem, hogy a naptár szeszélyes játéka folytán az idén márciusban két jeles ünnepkörre fogunk röpke két hét leforgása alatt emlékezni: nevezetesen **1848. március 15-re és Húsvétra**. És, ahogy Húsvét nem választható el Jézus személyétől, ugyanúgy március 15. sem Petőfiétől. **Jézus a keresztény vallás, a szeretetvallás megalapítója és filozófiájának meghirdetője, Petőfi pedig a magyar hazaszereteté, és a hazafiságé.** Olyan két lángelmét tisztelhetünk személyükben, akiknek szellemi teljesítményét, a maguk területén eddig még senkinek sem sikerült túlszárnyalnia. És ahogy **a mi felfogásunkban a kereszténység és a magyarság szorosan összetartozó fogalmak**, ugyanúgy Jézus és Petőfi nevének együtt emlegetése, egymás mellé állítása sem fogható fel disszonanciának. Ezért döntöttem úgy, hogy bármennyire is meghökkentő ez a cím, az eredeti változatban marad. Ahogy gondolataimban végigvillant e két kiemelkedő személyiség életútja, sorsának tragikus befejeződése, meglepetéssel fedeztem fel, hogy nagyon sok hasonlóság van kettejük pályáiva – küldetéstudata, életüknek egy magasabb üggy szolgálatába állítása – és végzetes befejeződése között.

De mégis, – vethetik közbe az ellenkezők, – mennyire elütő, két különböző karakterű ember volt Jézus és Petőfi? **Jézus a megtestesült béke, a jó szándék, a megértés, az erőszakmentesség, a megbocsátás híve volt.** „Ha megdobnak követ, dobd vissza kenyérrel” – ez a híres mondása mindent elárul az ő felfogásáról. **Petőfi pedig forradalmár volt**, aki azt sem restellte leírni, hogy „akasszátok föl a királyokat”. Mégis a két szélső pólus képviselője ellenére nagyon sok közös vonás ismerhető fel üstököszerű megjelenésükben, a számukra kijelölt út felvállalásában, a küldetés szolgálatában, véghezvitelében és tragikus halálukban. Melyek ezek:

1. Mind a ketten viszonylag nagyon korán ráeszméltek arra, hogy **ezen a Földön nekik különös küldetésük van**. Mégpedig az, hogy tudásukat és **egész életüket a szegények**

ügyének szolgálatába kell állítaniuk. Őket kell megérteniük, az ő ügyüket kell képviselniük és jogaikért kell harcolniuk **a tudás és a szeretet „fegyverével”.**

2. Már nagyon korán tudatában voltak annak, hogy életük, földi pályafutásuk várhatóan **nagyon szűkre szabott lesz, és viszonylag rövid idő alatt kell nagyon sok feladatot megoldaniuk, véghezvinniük.** Olyan életművet alkotniuk, amellyel haláluk után is **szolgálni tudják azokat, akikért őket a jó Isten, az Atya a Földre küldte.**

3. Mindketten jószerével **az egész akkori országot bejárták.** Jézus Galileát, Júdeát, Szamariát, Petőfi az egész nagy történelmi Magyarországot. Alig van olyan város és jelentősebb falu a Kárpát-medencében, ahol Petőfi legalább egy napra, egy éjszakára ne fordult volna meg. Hogy hogyan bírta ezt 26 év alatt megtenni, ma is rejtély. Miközben állandóan, írt és alkotott. Emlékét e nevezetes helyeken mindenhol emléktábla őrzi. És ezeknek a településeknek a lakói büszkék arra, ha legalább egy fél napot eltöltött náluk. Alakjukról legendák keltek szárnyra. Hiszen rengeteg emberrel beszélgettek, akik haláluk után sokaknak többször is elmesélték, hogy mit hallottak tőlük, hogy milyen rendkívüli képességekkel rendelkező emberek voltak.

4. A sors által rövidre szabott életükben mindketten igyekeztek **egy olyan nagy történelmi életművet alkotni**, maguk után hagyni, amely várhatóan közeli haláluk után is segíti törekvéseik folytatását és győzelemre juttatását. Olyan hagyatékot hagyni, amely sohasem hagyja azt a lángot kialudni, amelynek fényét ők lobbantották fel.

Az én felfogásom szerint **ők mindketten nem a halálukkal, hanem egész életükkel és ránk hagyott életművükkel tették halhatatlanná magukat**, akiknek nevét mind a mai napig megőrizte az emberiség; és minden évben, amikor eljönnek a nevezetes évfordulók, nem lehet nem emlékezni rájuk. **Szerintem az a halhatatlan, aki olyan életművet hagy maga után, amelyet sohasem lehet elfelejteni, nem létezőnek tekinteni, mert örökre beivódott ez emberek tudatába.**

Jézus a kereszténység tanításait, hitelveit hagyta ránk. Petőfi pedig a magyarság és a hazafiság gondolatait. Manapság divat

europaérnek vagy kozmopolitának látszani, miután a haza és hazafiság egyesek szerint már túlhaladott, avítt XIX. századi és „földhözragadt” fogalmak. Ennek ellenére **Petőfi gondolatainak tiszta magyarságát és hazafiság-tartalmát még senki sem merte megkérdőjelezni.** Ez is bizonyítja utolérhetetlen zsenijét! **Jókai szellemiségét** – aki nem költeményekben, hanem regényekben – tükrözve vissza azokat a gondolatokat, amelyeket Petőfi vallott, mára már **sikerült Pósa bácsi színvonalára ledegradálni, a „nagy mesélő” jelzővel illetni, mintha az ő regényeiben semmi más tartalom nem lenne csak romantikus mese.** Pedig szent meggyőződés, hogy **ahogy Petőfi, úgy Jókai nélkül sem lehet magyarságról és hazafiságról beszélni.** És azok a mai fiatalok, akik tévézés és számítógépezés mellett nem tudnak időt szakítani legalább néhány Jókai-kulcsregény elolvasására, azok egy nagyon nagy szellemi élménytől, olyan magyarságélmény-forrástól fosztják meg magukat, ami semmi mással nem pótolható.

Jézus földi pályafutása befejeződésének tragikus szakaszában az én számomra nemcsak a húsvéti ünnepkör áll önmagában. **Nekem ez az ünnepkör a virágvasárnapi dicsőséges jeruzsálemi bevonulással kezdődik,** amikor az ünneplő tömeg palmaágakkal és virágokkal borította el előtte az utat és hozsánnát kiáltott. **Ez akkor azt jelentette, hogy a Jézus által képviselt hitfelfogás győzött és diadalt aratott.** Ez volt az a pillanat, amelyet a már régen vele szemben álló főpapság nem tudott elviselni. Bevádolta, és perbe fogatta Jézust. Így következett **be a tragikus Nagypéntek,** amikor a pár nappal ezelőtt még hozsánnázó tömeg a „Feszítsd meg”-et kiáltotta Pilátusnak. Majd **a Golgota,** a súlyos keresztnek a vesztőhelyre cipelése, a keresztre feszítés és a kínok-kínjának elviselése, azzal a sóhajjal, hogy „Uram! Bocsáss meg nekik, mert nem tudják, hogy mit cselekszenek”. Végül pedig **a sziklasírból való húsvéti feltámadás.** Ezt a felmagasztalástól a tragikus vértanúhalálon keresztül a feltámadásig vezető utat szokták „**krisztusi út**”-nak nevezni.

Nem véletlen, hogy **a magyarsággal kapcsolatban is gyakran emlegetik a „krisztusi sorsot”, a „krisztusi utat”.** Az 1848. március 15-i forradalom győzelme és tragikus bukása, vagyis Segesvár és Világos között egy kicsivel több idő – közel másfél év – telt el, de az semmit sem von le abból, hogy úgy ahogy Jézus dicsőséges jeruzsálemi bevonulását a hamarosan bekövetkező megtorlás és az ártatlan halál követte, a

magyarság is úgy érezte, hogy eddig **minden forradalmunk – 1848, vagy 1956 – győzelmének csak pár napig örülhettünk, aztán jött a kegyetlen megtorlás. Nemcsak egy ember, hanem egy egész nemzet keresztrefeszítése.** A magyarság ezért is nagyon meg tudja érteni és magáénak tudja érezni egyrészt Krisztus tragikus sorsát és vértanúhalálát. Hiszünk abban, hogy az Úr Isten velünk van, s ha gyorsan született győzelmeinkért súlyos árat is kellett eddig mindig fizetnünk, azért a **történelmi igazságtétel a Gondviselő Isten szeretetéből sohasem maradt el, csak egy kicsit várni kellett rá.** Lehet, hogy ma is kell olyan áldozatokat hoznunk, amelyek gyümölcseit nem mi fogjuk már élvezni, hanem unokáink, vagy dédunokáink, de mégis meg kell ezeket hoznunk, ha hűek akarunk maradni keresztényi és unitárius hitvallásunkhoz és magyarságunkhoz, bármilyen megaláztatásban, kigúnyolásban is részesülünk ezért.

Húsvét nagy tanulsága az, hogy bármilyen szomorú és gyötrelmes is néha az elbukás, azért az igaz ügyért harcolóknak egyszer mindig bekövetkezik a beteljesülés. Jézus esetében – hála a Mindenhatónak – ez viszonylag hamar bekövetkezett. Egy nép életében a megújulás nem mindig ilyen egyszerű dolog. De a közelmúltból is vannak olyan példák, amelyek reménnyel tölthetnek el. Említsem a német újraegyesülés példáját? A németek is hajthatatlanok és kitartóak voltak ebben. Nem voltak hajlandók belenyugodni az egységes nemzet, és az egységes ország kettészakítottságába. Pedig hányszor szemükre vetették, hogy ezzel a makacsságukkal a III. világháború kitörésének parazsával játszanak. Aztán egyszer csak véráldozat és háború nélkül is sikerült a régi álmom. Az Úr céljai, útjai, szándékai, vagyis akarata kifürkészhetetlenek, nemcsak az egyes emberek, hanem a nemzetek számára is. Amikor a legnagyobb a reménytelenség, a reményvesztettség, akkor érkezik meg az Úrtól a megváltó segítség. Ezt sohase felejtjük el! A remény hal meg utoljára! E gondolatok jegyében kívánok mindenkinek áldott és boldog húsvéti megemlékezést.